

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1SŽa/19/2013
Identifikačné číslo spisu:	1012211191
Dátum vydania rozhodnutia:	16.07.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Igor Belko
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:1012211191.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a z členov senátu JUDr. Ing. Miroslava Gavalca PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej PhD., v právnej veci navrhovateľa: Z., nar. XX.XX.XXXX, štátneho príslušníka Konžskej demokratickej republiky (KDR), podľa vlastného udania v krajine pôvodu bytom Y., aktuálne s miestom pobytu Pobytový tábor Rohovce, zastúpený Centrom právnej pomoci, Nám. Slobody 12, Bratislava, Kancelária Centra právnej pomoci - Bratislava, proti odporcovi: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky - Migračný úrad, Pivonková 6, Bratislava, o preskúmanie rozhodnutia odporcu ČAS: MU-518-18/PO-Ž-2012 zo dňa 07. novembra 2012, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, č. k. 9Saz/90/2012-37 zo dňa 13. marca 2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č. k. 9Saz/90/2012-37 zo dňa 13. marca 2013 p o t v r d z u j e .

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Predmet konania

Krajský súd v Bratislave rozsudkom uvedeným vo výroku tohto rozhodnutia potvrdil rozhodnutie, ktorým odporca podľa § 13 ods. 1 zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v platnom znení (ďalej len „zákon o azyle“) neudelil navrhovateľovi azyl na území Slovenskej republiky a podľa § 13c ods. 1 a § 20 ods. 4 zákona o azyle mu neposkytol doplnkovú ochranu. Zároveň nepriznal navrhovateľovi náhradu trov konania.

Krajský súd v dôvodoch rozhodnutia uviedol, že rozhodol vec na základe súhlasu účastníkov konania bez pojednávania (§ 250f Občianskeho súdneho poriadku v platnom znení - OSP) ako miestne a vecne

príslušný súd (§ 246a ods. 2 OSP, § 21 ods. 3 zákona o azyle, § 14 zákona č. 371/2004 Z. z. v platnom znení) a za použitia ust. § 250q ods. 2 OSP dospel k názoru, že napadnuté rozhodnutie odporcu je potrebné potvrdiť ako vecne správne.

Krajský súd v prejednávanej veci dokazovanie nedoplnil. Pred samotným prejednaním a rozhodnutím veci sa oboznámil s obsahom prvostupňového správneho spisu ČAS: MU-518/PQ-Ž-2012.

K námietke, že odporca pri vyhľadávaní informácií o otcovi navrhovateľa vyhľadával osahu pod menom „Z.“, pričom meno otca je Z., že informácie o azylovom systéme Ukrajiny sa v spise nenachádzajú i keď sa o tomto systéme odporca v odôvodnení rozhodnutia zmieňoval) - vada podľa ust. § 25 Oj ods. 2 písm. e/ OSP:

Podľa názoru súdu táto námietka nie je dôvodná. Je skutočnosťou, že navrhovateľ svojho otca označil ako „Z.Ľ“, pričom svojich súrodencov (H., I., I., Q.) označil tiež priezviskom „I.“. Ako to vyplýva z obsahu vstupného pohovoru, navrhovateľ ako svoje meno a priezvisko uviedol „U.“ (priezvisko) „Z.“ (meno). Na falošnom povolení na pobyt v Belgicku sú uvádzané totožné údaje s tým, že jeho meno je „Z.“ a priezvisko „U.“. V platnom cestovnom pase je ako priezvisko uvedené „U.“ a ako meno „Z.“. Z uvedených údajov je podľa krajského súdu zjavné, že priezvisko navrhovateľa (teda aj jeho otca) je „I.“. Je tiež skutočnosťou, že odporca vyhľadával informácie o otcovi navrhovateľa, ktorého označil ako „Z.“.

Bez ohľadu na zrejmú chybu v písaní pri uvedení mena „I.“ uvedené ako „I.“ ak by bolo tvrdenie navrhovateľa, že totižto jeho otec bol poradcom prezidenta pre vojenskú oblasť od roku 2009, muselo by sa toto meno a priezvisko (Z.), resp. aspoň niektoré z nich nachádzať v zozname poradcov prezidenta. Zo správ vyhľadaných a založených do spisu odporcu (oficiálne zoznamy poradcov prezidenta - Vyhláška č. 09/005 z 30.01.2009, resp. Úradný vestník KDR - vyhláška č. 10/026 z 19.02.2010 - č.l. 63, 64 spisu odporcu) však celkom jednoznačne vyplýva, že žiadne meno či priezvisko, ktoré by zodpovedalo menám „Z.“ či „I.“ či „U.“ sa v zoznamoch nenachádza, podobne ako ani meno podobné. To svedčí podľa krajského súdu o skutočnosti, že navrhovateľovo tvrdenie o zaradení jeho otca za poradcu prezidenta pre vojenskú oblasť sa nezakladá na pravde. Preto ak odporca zjavne mylne uviedol pri vyhľadávaní týchto informácií ako jedno z mien otca „I.“, táto skutočnosť nemohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

K námietke navrhovateľa, že informácie o azylovom systéme Ukrajiny sa v spise nenachádzajú i keď sa o tomto systéme odporca v odôvodnení rozhodnutia zmieňoval krajský súd uviedol, že toto tvrdenie navrhovateľa je pravdivé. Podľa krajského súdu je však potrebné tiež konštatovať, že je všeobecne známou skutočnosť, že na Ukrajine je možné požiadať o azyl, a teda dokazovanie v tomto smere s poukazom na ust. § 34 ods. 6 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní nie je nutné dokazovať, pričom: - táto skutočnosť (že navrhovateľ o azyl na Ukrajine nepožiadala) nebola jediným argumentom odporcu vo vzťahu k vyhodnoteniu osoby navrhovateľa ako osoby nedôveryhodnej; - odporca identifikoval v rozhodnutí zdroj takejto informácie o Ukrajine, pričom nezaloženie jej písomného vyhotovenia nemohlo mať podľa krajského súdu vplyv na zákonnosť rozhodnutia, nakoľko táto informácia sa netýkala krajiny pôvodu navrhovateľa a bola iba podpornou, ak dôvody neposkytnutia medzinárodnej ochrany navrhovateľovi spočívali v iných dôvodoch.

Pretože uvedené námietky nemohli a ani nemali vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia, krajský súd ich neuznal ako dôvodné.

K (bližšie nešpecifikovanej) námietke, že rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť, či pre nedostatok dôvodov krajský súd uviedol, že i keď odporca túto námietku bližšie nešpecifikoval, krajský súd preskúmal napadnuté rozhodnutie odporcu a jednoznačne dospel k názoru, že nie je dôvodná. Tak výrok rozhodnutia, ako aj jeho odôvodnenie je koncipované logickým a zrozumiteľným spôsobom.

Všetky jeho časti obsahujú zákonom predpísané skutočnosti, predovšetkým však z jeho obsahu je zrejmé, aký skutkový stav bol v priebehu konania zistený, prečo odporca navrhovateľovi medzinárodnú ochranu neudelil. Je z neho tiež zrejmé, akou správnou úvahou sa pri vydaní rozhodnutia riadil. O účelovosti tejto námietky svedčí skutočnosť, že navrhovateľ v podanom návrhu reagoval na konkrétne časti odôvodnenia odporcu.

K námietke, že zistenia odporcu ohľadne jeho otca nie je dostatočným, nakoľko tieto informácie boli získané iba z jedného zdroja - oficiálneho Ústredného vestníka KDR, ktorá skutočnosť nie je v súlade so zákonom, že nedostatočným spôsobom zisťoval informácie, týkajúce sa internetovej manifestácie, a že nezisťoval okolnosti týkajúce sa prenasledovania politických oponentov súčasnej vládnej moci, ako aj nedostatočne zistil informácie, týkajúce sa hrozby vážneho bezprávia ako aj rizík návratov neúspešných žiadateľov o azyl krajský súd uviedol, že ani táto námietka nie je dôvodná.

Pokiaľ ide o časť námietky, vzťahujúcej sa na otca navrhovateľa, ako to vyplýva z oficiálnych správ založených v spise, žiadne meno či priezvisko, ktoré by zodpovedalo, či sa aspoň približovalo k menu a priezvisku otca navrhovateľa sa v oficiálnych dokumentoch KDR nevyskytuje. Ak odporca získal informácie o mennom zozname prezidentových poradcov z oficiálnych zdrojov (z úradného vestníka - vyhlášok č. 10/026, č. 09/005), takýto jeho postup je potrebné podľa krajského súdu oceniť. Vyčítať mu, že oficiálna internetová stránka Úradného vestníka KDR nie je relevantným a dôveryhodným zdrojom informácií je podľa názoru krajského súdu nedôvodné a nelogické. Pokiaľ ide o časť námietky, že nedostatočným spôsobom zisťoval informácie, týkajúce sa internetovej manifestácie a že nezisťoval okolnosti týkajúce sa prenasledovania politických oponentov súčasnej vládnej moci krajský súd konštatoval, že ani tieto nie sú dôvodné. Odporca pri overovaní navrhovateľových tvrdení, týkajúcich sa internetovej manifestácie vyvinul možné úsilie na overenie ich pravdivosti. Ako to vyplýva z obsahu takto vykonaného dokazovania (č. l. 62 spisu odporcu), toto nepotvrdilo existenciu tvrdenia navrhovateľa, pričom ani navrhovateľ ničím nepreukázal existenciu tohto údajného internetového protestu. Pokiaľ ide o tretiu časť tejto námietky, že odporca nedostatočne zistil informácie, týkajúce sa hrozby vážneho bezprávia ako aj rizík návratov neúspešných žiadateľov o azyl, krajský súd uviedol, že ani táto nie je dôvodná. Odporca špeciálne so zameraním sa na problematiku návratov občanov KDR, ktorí legálne opustili túto krajinu za účelom štúdia vyhľadal informácie (č. l. 55, 56 spisu) pričom z nich nevyplyva konštatovanie o zlom zaobchádzaní s takýmito navrátilcami, ktorú skutočnosť podľa založenej správy potvrdila aj organizácia IOM, ktorá je špecializovaná na pomoc pre cudzincov pri ich návratoch do krajín pôvodu. V spise sa tiež nachádza viacero správ, týkajúcich sa bezpečnostnej situácie v KDR, ktoré z tohto pohľadu nie sú negatívnymi. Podľa názoru krajského súdu nebolo potrebné v tomto konaní zisťovať informácie o sa prenasledovaní politických oponentov súčasnej vládnej moci, nakoľko v konaní alebo takéto prenasledovanie navrhovateľa zistené a ani preukázané.

K nešpecifikovanej námietke rozporu zisteného stavu veci s obsahom spisu krajský súd uviedol, že táto námietka nie je dôvodná. Obsah spisu, t. j. zistený stav veci odporca náležite opísal v odôvodnení napadnutého rozhodnutia. Pokiaľ tento rozpor vidí navrhovateľ v tom, že podľa jeho názoru spĺňal predpoklady poskytnutia medzinárodnej ochrany, pričom odporca sa v napadnutom rozhodnutí s týmto názorom nestotožní, takýto stav nie je možné vyhodnotiť ako rozpor rozhodnutia s administratívnym spisom.

K námietke nesprávneho právneho posúdenia veci - že odôvodnenie nedôveryhodnosti navrhovateľa nie je na mieste - je účelové a vymyslené:

Podobne ako predchádzajúce, ani táto námietka podľa názoru krajského súdu táto námietka nie je dôvodná.

Vo vzťahu k neudeleniu azylu krajský súd uviedol, že predpokladom udelenia azylu podľa § 8 zákona o

azyle je súčasne naplnenie všetkých v tomto ustanovení uvedených predpokladov, ktoré musia byť splnené v čase odchodu navrhovateľa z krajiny svojho pôvodu. Iná situácia nastane vtedy, ak tieto okolnosti nastanú počas pobytu žiadateľa o azyl mimo krajiny z ktorej pochádza. Avšak v oboch „druhoch“ žiadostí vo vzťahu k ich posúdeniu (konaniu o nich) niet rozdielu. Je na žiadateľovi o azyl (navrhovateľovi), aby existenciu dôvodov žiadosti preukázal. V prejednávanej veci je podľa krajského súdu zrejmé, že navrhovateľ vycestoval z KDR v septembri 2010 jedine z dôvodu svojho štúdia na Ukrajinu, pričom z Ukrajiny vycestoval na falošné belgické povolenie na pobyt. O azyl požiadal na Slovensku z dôvodu, že ako účastník internetovej manifestácie (marec 2012) bol identifikovaný štátnymi orgánmi KDR a tým sa dostal akoby na stranu opozície, pričom jeho otec bol v januári 2012 uväznený. Navrhovateľ tiež uviedol, že v júli 2012 prišli za ním dvaja pracovníci univerzity na ktorej študoval a traja policajti s tým, že sa má dostaviť na políciu, ktorá bude prehodnocovať udelené povolenie na pobyt, keďže aktuálne nemá peniaze na jeho financovanie. Keďže navrhovateľ nepredložil odporcovi žiaden dôkaz, ktorým by preukázal svoje tvrdenia, odporca správne a v súlade so zákonom vyhľadával informácie, ktoré by potvrdili či vyvrátili navrhovateľove tvrdenia. Ako to vyplýva z obsahu vykonaného dokazovania, nepotvrdila sa skutočnosť, že by navrhovateľov otec pôsobil ako (akýkoľvek) poradca prezidenta, resp. žeby vôbec na internetovej stránke označenej navrhovateľom existovala zmienka o internetovej manifestácii z marca 2012. Ak teda navrhovateľ na podporu svojich tvrdení nepredložil jediný dôkaz, pričom sa naopak z verejne dostupných zdrojov nepreukázala pravdivosť navrhovateľových tvrdení, odporca správne a v súlade s ust. § 19a azylového zákona vyhodnotil osobu navrhovateľa ako nedôveryhodnú. Ak naviac poukázal na rozpory v navrhovateľovej výpovedi, urobenej počas vstupného pohovoru (rozpor sa týkal v uvedení - neuvedení svojho mena, či fotografie na internetovej stránke), resp. na skutočnosť, že ak by sa skutočne cítil byť zo strany štátnych orgánov KDR ohrozený, mohol požiadať o azyl na Ukrajinu (čo však navrhovateľ neurobí), krajský súd v tomto nevidel žiaden rozpor, či nezákonnosť. Krajský súd súčasne poukázal aj na skutočnosť, že popri vyhodnotení osoby navrhovateľa odporca predostrel v odôvodnení svojho rozhodnutia aj konštatovanie, že v konaní nebolo (ani zo strany navrhovateľa) preukázané, žeby jeho otec skutočne pôsobil ako poradca prezidenta ani to, žeby sa na označenej internetovej adrese v marci 2012 uskutočnil akýkoľvek protest, či demonstrácia voči vládnej moci v KDR, ktoré zistenia vyhodnotil ako nepreukázanie dôvodov udelenia azylu podľa § 8 zákona o azyle. Krajský súd napokon uviedol, že tieto svoje tvrdenia navrhovateľ nepreukázal ani v podanom opravnom prostriedku. Ak teda odporca navrhovateľovi neudelil azyl z dôvodu nepreukázania dôvodov § 8 zákona o azyle a v tom význame aj z dôvodu nehodnovernosti navrhovateľa, rozhodol podľa krajského súdu správne.

Vo vzťahu k neposkytnutiu doplnkovej ochrany uviedol, že navrhovateľ nebol nikdy v KDR trestaný, nikdy sa tam nestretol s neľudským, či ponižujúcim zaobchádzaním. Niet preto dôvodu domnievať sa, žeby sa s takýmto zaobchádzaním stretol po svojom prípadnom návrate do krajiny svojho pôvodu. Nakoľko sa v konaní pred odporcom nepreukázalo tvrdenie navrhovateľa, týkajúce sa jeho otca, resp. internetového protestu, nebolo potrebné vyhľadávať informácie o postoji vládnej moci KDR voči jej opozícii. Vyhľadaním správ o krajine pôvodu (vo vzťahu k navrátilcom) nebolo preukázané zlé zaobchádzanie s nimi. Takéto zistenia potvrdila aj organizácia IOM, zaoberajúca sa pomocou pri návratoch cudzincov do krajiny ich pôvodu (str. 55, 56 spisu odporcu). Z ďalších správ, týkajúcich sa bezpečnostnej situácie v KDR (č. 1. 57 - 59 spisu odporcu) vyplýva, že v tejto krajine niet medzinárodného, či vnútroštátneho ozbrojeného konfliktu. Ak teda odporca navrhovateľovi neposkytol doplnkovú ochranu z dôvodu neexistencie hrozby vážneho bezprávia, rozhodol správne.

Pretože krajský súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia odporcu z pohľadu námietok vznesených navrhovateľom dospel k názoru, že tieto námietky nie sú dôvodné, napadnuté rozhodnutie potvrdil ako správne a zákonné.

II.

Stručné zhrnutie argumentácie odvolacích dôvodov navrhovateľa

Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podal navrhovateľ včas odvolanie, a to z dôvodov uvedených v § 205 ods. 2 písm. d/ a f/ Občianskeho súdneho poriadku, pretože súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Navrhovateľ poukázal na to, že dňa 09. 08.2012 pred pracovníkmi Oddelenia hraničnej kontroly Policajného zboru Čierna nad Tisou požiadal o azyl alebo o poskytnutie doplnkovej ochrany z dôvodov, že na Ukrajinu sa nemôže vrátiť, nakoľko mu tam hrozí deportovanie a v domovskej krajine mu hrozí smrť a väzenie. S navrhovateľom bol dňa 15.08.2012 vykonaný vstupný pohovor, počas ktorého uviedol, že v roku 2010 - 2011 začal študovať na Ukrajine na Národnej poľnohospodárskej univerzite v Lugansku. Taktiež od roku 2005 do roku 2006 pracoval pre OSN a bol vyslancom Konžskej demokratickej vlády. Jeho otec pracoval pre vládu. Konžskej demokratickej republiky ako poradca prezidenta N. vo vojenskej oblasti od roku 2009. Otec navrhovateľa bol taktiež členom politickej strany PPRD (Parti du Pour La Renstruction e tie Developpement), avšak po voľbách v roku 2011 vystúpil z tejto strany. Na základe toho ho prezident a jeho spolupracovníci obvinili z trestného činu, neprebehol žiaden súdny proces a jeho otca uväznili. Po tom čo navrhovateľov otec bol uväznený, sa navrhovateľ začal zapájať do internetovej manifestácií a protestovať proti vládnej moci. Na základe fotografií zverejnenej na internetovej stránke Vayw.congomikili.com ho vláda Konga vypátrala a zrušila mu udelené štipendium na Ukrajine. Krajský súd sa v rozsudku vyjadril k námietke, že odporca pri vyhľadávaní informácií o otcovi navrhovateľa vyhľadával osobu pod menom Z. avšak meno otca je Z. ako tvrdí navrhovateľ prostredníctvom podaného opravného prostriedku voči rozhodnutiu odporcu ČAS: MU-518-18/PO-Ž-2012 zo dňa 07.11.2012. Túto námietku súd posúdil ako nedôvodnú. Navrhovateľ vyjadril presvedčenie, že krajský súd sa nevysporiadal so skutočnosťou dodatočného preverenia skutočného mena otca navrhovateľa, a tým pádom dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam.

Krajský súd sa v rozsudku vyjadril k námietke, že informácie o azylovom systéme Ukrajiny sa v spise odporcu nenachádzajú, i keď sa o tomto systéme v odôvodnení rozhodnutia zmieňoval, a preto máme zato, že súd sa nevysporiadal so skutočnosťou dodatočného preverenia informácií navrhovateľa, a tým pádom dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam.

Navrhovateľ má za to, že rozhodnutie Migračného úradu ČAS: MU-51-8-18/ PO-Ž-2012 zo dňa 07.11.2012 je nepreskúmateľne pre nezrozumiteľnosť pre nedostatok dôvodov.

Podľa navrhovateľa došlo k nedostatočne zistenému stavu veci, osobitne k správam o krajine pôvodu navrhovateľa. Navrhovateľ považuje také rozhodnutie súdu za nesprávne, pretože na Ukrajinu sa nemôže vrátiť, nakoľko mu tam hrozí deportovanie a v domovskej krajine mu hrozí smrť a väzenie.

Ak podľa odporcu nie sú naplnené dôvody na udelenie azylu podľa § 8 zákona o azyle, môže udeliť azyl z humanitných dôvodov, na ktorý však nie je nárok. Tak ako uvádza krajský súd a potvrdzuje rozhodnutie odporcu v neudelení azylu, navrhovateľ takéto rozhodnutie považuje za nesprávne právne posúdené, pretože má dôvody minimálne pre udelenia doplnkovej ochrany na území Slovenskej republiky.

Podľa navrhovateľa je teda zrejmé, že sa nemôže vrátiť do krajiny pôvodu, pretože bude prenasledovaný Navrhovateľ teda napĺňa podmienky pre udelenie azylu alebo poskytnutie doplnkovej ochrany.

Na základe toho, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nedostatočne zisteného skutkového stavu a nesprávneho právneho posúdenia veci, navrhol, aby Najvyšší súd SR vydal rozsudok, ktorým zruší rozsudok krajského súdu a vec mu vráti na ďalšie konanie.

III.

Vyjadrenie odporcu k odvolaniu navrhovateľa

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa vyjadril tak, že napadnutý rozsudok navrhol potvrdiť ako vecne správny.

Uviedol, že rozhodnutím odporcu zo dňa 07.11.2012 mu nebol udelený azyl podľa § 13 ods. 1 zákona o azyle pre nesplnenie podmienok uvedených v § 8 alebo § 10 zákona o azyle. Odporca uviedol, že vydaním rozhodnutia zastáva právny názor, že navrhovateľ nesplnil podmienky opodstatnených obáv z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine v krajine pôvodu, a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu, nie je prenasledovaný za uplatňovanie politických práv a slobôd, nespĺňa ani podmienku zlúčenia rodiny tak, ako to vyplýva zo zákona o azyle a Ženevského dohovoru z roku 1951 o právnom postavení utečencov. Napadnutým rozhodnutím navrhovateľovi nebola v zmysle § 13c ods. 1 a § 20 ods. 4 zákona o azyle poskytnutá ani doplnková ochrana, vzhľadom na absenciu vážnych dôvodov domnievať sa, že by bol v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia. Menovanému nebol v domovskom štáte uložený žiadny trest, pričom nie je ani predpoklad, že by mu mal byť uložený taký trest, ktorý by odporcu v zmysle zákona o azyle oprávňoval navrhovateľovi poskytnúť doplnkovú ochranu. Z uvedených dôvodov nie je v tomto smere ohrozená ani jeho sloboda.

Podľa odporcu v odvolaní navrhovateľ nepredložil žiadne relevantné dôkazy vzťahujúce sa na predmetnú žiadosť a neuviedol ani také skutočnosti, ktoré by mali mať vplyv a boli by opodstatnené na zrušenie rozsudku krajského súdu, a tým aj rozhodnutia odporcu v časti výroku o neudelení azylu alebo v časti výroku o neposkytnutí doplnkovej ochrany menovanému.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti odporca navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok potvrdil.

IV.

Právny názor NS SR

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a jednomyselne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z.) dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 16.07.2013 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

Konanie o udelenie azylu na území Slovenskej republiky je upravené v zákone o azyle. Udelenie azylu na území Slovenskej republiky je spojené so splnením podmienok taxatívne uvedených v ustanovení § 8 zákona o azyle, t. j. v prípade žiadateľa o azyl musia byť preukázané opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, prenasledovania za uplatňovanie politických práv a slobôd a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu.

V citovanom ustanovení ide o zákonné vyjadrenie ústavnej garancie poskytovania azylu cudzincom prenasledovaným za uplatňovanie politických práv a slobôd (čl. 53 prvá veta Ústavy Slovenskej republiky).

Podľa § 8 zákona o azyle ministerstvo udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak, žiadateľovi, ktorý:

a/ má v krajine pôvodu opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu, alebo

b/ je v krajine pôvodu prenasledovaný za uplatňovanie politických práv a slobôd.

Podľa § 9 zákona o azyle ministerstvo môže udeliť azyl z humanitných dôvodov, aj keď sa v konaní nezistia dôvody podľa § 8.

Podľa § 10 zákona o azyle ministerstvo na účel zlúčenia rodiny udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak:

a/ manželovi azylanta, ak manželstvo trvá a trvalo aj v čase, keď azylant odišiel z krajiny pôvodu a azylant so zlúčením vopred písomne súhlasí,

b/ slobodným deťom azylanta alebo osoby podľa písmena a) do 18 rokov ich veku alebo

c/ rodičom slobodného azylanta mladšieho ako 18 rokov, ak s tým azylant vopred písomne súhlasí (ods. 1).

Žiadatelia uvedení v odseku 1 sa počas konania o udelenie azylu musia zdržiavať na území Slovenskej republiky (ods. 2).

Ministerstvo udelí azyl osobám uvedeným v odseku 1, len ak ide o zlúčenie rodiny s azylantom, ktorému bol azyl udelený podľa § 8 (ods. 3).

Ministerstvo udelí azyl aj dieťaťu narodenému azylantke na území Slovenskej republiky, ak je splnená povinnosť podľa § 4 ods. 5 (ods. 4).

Podľa § 13 ods. 1 zákona o azyle ministerstvo neudelí azyl žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 8 alebo § 10.

Podľa § 13a zákona o azyle ministerstvo poskytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ktorému neudelilo azyl, ak sú vážne dôvody domnievať sa, že by bol v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 13b zákona o azyle ministerstvo na účel zlúčenia rodiny poskytne doplnkovú ochranu ak tento zákon neustanovuje inak:

a/ manželovi cudzinca, ktorému sa poskytla doplnková ochrana podľa § 13a, ak manželstvo trvá a trvalo aj v čase, keď cudzinec odišiel z krajiny pôvodu a tento cudzinec so zlúčením vopred písomne súhlasí,

b/ slobodným deťom cudzinca, ktorému sa poskytla doplnková ochrana podľa § 13a, alebo osoby podľa písmena a) do 18 rokov ich veku alebo

c/ rodičom slobodného cudzinca, ktorému sa poskytla doplnková ochrana podľa § 13a, mladšieho ako 18 rokov (ods. 1).

Žiadatelia uvedení v odseku 1 sa počas konania o udelenie azylu musia zdržiavať na území Slovenskej republiky (ods. 2).

Ministerstvo poskytne doplnkovú ochranu aj dieťaťu narodenému na území Slovenskej republiky cudzinke, ktorej sa poskytla doplnková ochrana, ak je splnená povinnosť podľa § 4 ods. 5 (ods. 3).

Podľa § 13c ods. 1 zákona o azyle ministerstvo neposkytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 13a alebo § 13b.

Podľa § 20 ods. 4 zákona o azyle ak ministerstvo rozhodne o neudelení azylu alebo o odňatí azylu, okrem odňatia azylu podľa § 15 ods. 2 písm. i/, rozhodne tiež, či cudzincovi poskytne doplnkovú ochranu.

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie odporcu o neudelení azylu a o neposkytnutí doplnkovej ochrany navrhovateľovi na území SR, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa v oprávnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Podľa vyhlásenia navrhovateľa z 09.08.2012 dôvodom navrhovateľovej žiadosti o azyl alebo o poskytnutie doplnkovej ochrany bola hrozba smrti a väzenie v krajine pôvodu a ako aj skutočnosť, že sa nemôže vrátiť na Ukrajinu, nakoľko mu hrozí deportovanie.

Z dotazníka žiadateľa o udelenie azylu zo dňa 15.08.2012 vyplýva, že navrhovateľ vycestoval z krajiny pôvodu letecky, na vlastný cestovný doklad cez Maroko a Turecko až do Kyjeva na Ukrajinu, kde študoval na Národnej poľnohospodárskej univerzite. Po tom čo v januári 2012 uväznili jeho otca, zapojil sa do internetovej manifestácie, bolo to niekedy v marci 2012, na ktorej protestoval proti vládnej moci. Na stránke www.congomikili.com vystupoval pod iným menom, ale mal tam svoju fotografiu. Podľa tejto fotografie ho vláda Konga vypátrala, a pretože sa zapojil do manifestácie, zrušili mu štipendium na Ukrajinu. Okolo 15.07.2012 prišli za ním na internátne ubytovanie dvaja pracovníci z univerzity a traja policajti a povedali mu, že sa má dostaviť na políciu, pretože budú prehodnocovať jeho pobyt. Dňa 15.07.2012 odišiel so svojim priateľom do mesta Doneck, kde sa zdržal 16 dní. Počas pobytu u známeho mu priateľka poslala falošné povolenie na pobyt v Belgicku. Dňa 07.08.2012 z Donecka vlakom vycestoval do Lvova a odtiaľ vlakom na Slovensko. Dňa 09.08.2012 bol na hraničnom prechode kontrolovaný slovenskou políciou a nakoľko zistili, že jeho povolenie je falošné, z obavy, aby ho nevrátili naspäť na Ukrajinu požiadal o azyl.

O azyl požiadal z dôvodu obavy o svoj život, nakoľko sa zapojil do internetovej manifestácie a stal sa akýmsi odporcom súčasnej vládnej moci. Na stránku poslal video, na ktorom rozprával o zadržaní otca a o diktatúre, ktorá v KDR panuje. Taktiež kritizoval, že vláda KDR nakupuje od ukrajinskej vlády zbrane. Konžská republika potom po ľudoch, ktorí v týchto videách rozprávajú pátra. Z tohto dôvodu začali pátrať aj po ňom. Video sa dá vyhľadať na internete. Do Konga sa nechce vrátiť aj preto, že uväznili jeho otca. Otec pracoval pre vládu Konžskej demokratickej republiky, pracoval ako poradca prezidenta N. vo vojenskej oblasti od roku 2009. Od roku 2006 bol členom strany PPRD (Parti du peuple La renstruction e tle Developpement) a po voľbách v septembri 2011 vystúpil z tejto strany a mal vstúpiť do nejakej opozičnej strany. V januári 2012 ho pravdepodobne prezident so svojimi spolupracovníkmi obvinili z nejakého trestného činu a uväznili ho. O uväznení sa dozvedel od mamy, ktorá mu telefonovala na Ukrajinu. Mama mu povedala, že žiadny súdny proces neprebehol a otca uväznili. Nachádza vo väzení v Makala v hlavnom meste.

Odporca v odôvodnení svojho rozhodnutia o neudelení azylu a neposkytnutí doplnkovej ochrany uviedol, že navrhovateľ počas azylového konania nepredložil žiadne dokumenty, ktoré by potvrdzovali opodstatnenosť jeho žiadosti. Podľa jeho vyjadrenia, nebolo voči nemu nikdy vedené trestné konanie, nikdy nebol zadržaný, väznený ani vypočúvaný, neprišiel do styku s armádou, políciou, súdnictvom, ani inými štátnymi orgánmi KDR a nebol členom žiadnej politickej strany, ani hnutia. Nikdy s nikým

neprišiel do žiadneho konfliktu, či už v KDR alebo na Ukrajine. Ako počas pohovoru uviedol, Ukrajinu opustil preto, lebo sa obával deportácie do KDR po tom, čo mu bolo povolenie na pobyt za účelom štúdia zrušené, keďže mu KDR prestala platiť za štúdium a on sám na to nemal finančné prostriedky. Do KDR sa nechcel vrátiť, pretože by mu tam mohlo hroziť nejaké nebezpečenstvo /žiadateľ nevedel bližšie špecifikovať nebezpečenstvo, ktoré mu môže hroziť/ kvôli tomu, že sa po otcovom uväznení zapojil do internetovej manifestácie proti vládnej moci KDR. Za účelom posúdenia opodstatnenosti jeho žiadosti, odporca preveril informácie, v rozsahu žiadateľových obáv tak, ako ich počas pohovoru uviedol a zistil nasledujúce skutočnosti.

Podľa zistení odporcu žiadna osoba menom Z. /žiadateľ takto uviedol meno svojho otca/ nebola poradcom prezidenta N. v rokoch 2009 - 2011. Odporca uviedol, že v súvislosti s uvedeným bol preverený celý, verejne prístupný zoznam prezidentových poradcov v uvedených rokoch, v ktorom sa také meno, ako žiadateľ uviedol /ani podobné/ nenachádza. Z toho vyplýva, že pokiaľ otec bol skutočne uväznený, dôvod väzby nesúvisí s postavením prezidentovho poradcu, ktorý prešiel do politickej opozície. Je to problém jeho otca a nič nenasvedčuje tomu, že by kvôli otcovmu uväzneniu malo žiadateľovi, v prípade návratu do KDR, hroziť nejaké nebezpečenstvo. Zároveň boli preverené informácie o internetovej manifestácii proti vládnej moci KDR, ktorá mala prebehnúť na internetovej stránke www.congomikili.com, ktorej sa mal zúčastniť aj žiadateľ, hoci pod iným menom, avšak s uverejnením vlastnej fotografie. Preverenie uvedenej webovej stránky, ako aj archívu, bolo zistené, že za marec 2012 sa tam nachádzajú dva články, pričom ani jeden z nich neinformuje o proteste proti vládnej moci KDR. Vzhľadom na uvedené, ako aj to, že žiadateľ počas pohovoru raz uviedol, že na internetovej stránke vystupoval pod iným menom, ale mal tam svoju fotografiu a neskôr, v rámci toho istého pohovoru uviedol, že tam vlastne nevystupoval pod žiadnym menom, a že vlastne tam nemal ani fotografiu, odporca mal za to, že jeho vyjadrenia o internetovej manifestácii proti vládnej moci KDR nie sú pravdivé, a že k tomu nikdy nedošlo. Preto ním deklarovanú obavu z návratu do krajiny pôvodu možno označiť za nedôvodnú, a teda neopodstatnenú. Nepreukázalo sa, že by vykonával takú činnosť, ktorá by mohla mať za následok prenasledovanie jeho osoby. Analýzou prípadu vyplynulo, že navrhovateľ vycestoval z KDR legálne za účelom štúdia na Ukrajine a jediným skutočným dôvodom, pre ktorý opustil Ukrajinu a na území SR požiadal o azyl bol nedostatok finančných prostriedkov na ďalšie štúdium a pobyt v zahraničí. To, že mu na Ukrajine mali zrušiť povolenie na pobyt za účelom štúdia, ktoré mu nikto nehradil, možno považovať za štandardný, zákonný postup ukrajinských štátnych orgánov. Po tom, čo sa teda v zahraničí ocitol vo finančnej tiesni, mal sa vrátiť späť do KDR, kde mu po návrate nič nehrozí. V KDR je zákonom zaručená sloboda pohybu vo vnútri krajiny, cestovanie do zahraničia, emigrácia a repatriácia. Navrátilci, neúspešní žiadatelia o azyl, ktorí sa do KDR vracajú či už dobrovoľne alebo nedobrovoľne, po vypočutí pracovníkmi Generálneho riaditeľstva pre migráciu, pokiaľ nie sú zločincami, nestretávajú sa so žiadnymi problémami.

Odporca vychádzal z informácií UK Border Agenci COI správa o KDR, návratová procedúra /aktualizovaná v roku 2012 prostredníctvom dopytu na IOM v KDR/, z marca 2012, ktoré sú súčasťou spisového materiálu navrhovateľa. Vyplýva z nich, že vracajúci sa Konžania sú niekedy obťažovaní zo strany imigračných agentov, ak sa domnievajú, že majú pri sebe veľa peňazí, prípadne tovaru. Pokiaľ ide o dopad trestného činu, spáchaného v „krajine azylu“, tak osoby, ktoré si svoj trest odpykali v „krajine azylu“ neriskujú žiadne ďalšie stíhame zo strany konžských súdov. Pokiaľ ide o dobrovoľne vracajúce sa osoby pod ochranou UNHCR, potom UNHCR z „krajiny azylu“ informuje UNHCR v Kinshasa, ktorý kontaktuje Ministerstvo vnútra prostredníctvom Národnej komisie pre utečencov, ktorá zabezpečuje repatriáciu v krajine. Komisia pritom spolupracuje s Generálnym riaditeľstvom pre migráciu a Národnou spravodajskou agentúrou. Zamietnutí žiadatelia o azyl, ktorí súhlasia s dobrovoľným návratom do KDR, môžu sa zapojiť do programu IOM pre dobrovoľné asistované návraty. V tom prípade sa môže IOM dostaviť na letisko, aby navrátilcovi zabezpečila odvoz domov. Následne sa osoba musí dostaviť do kancelárie IOM, aby sa dohodol ďalší postup pomoci. N otázku, či má IOM vedomosť o zlom zaobchádzaní s navrátilcami, či už nútenými alebo dobrovoľnými, IOM v KDR uviedla, že o takýchto problémoch nevedia. IOM dodala, že navrátilcov vypočúva Generálne riaditeľstvo pre migráciu, pričom k zadržaniu osôb dochádza vtedy, ak sú zločinci. Podľa odporcu z doložených informácií právnou

zástupkyňou /odhliadnuc od skutočnosti, že buď mapujú situáciu od augusta 2006 do júna 2011 alebo sú z roku 2009/ vyplýva, že v sledovanom období sa s problémami pri návrate stretávali tí, ktorí boli reálnymi alebo domnelými oponentmi prezidenta Kabilu, čo sa v žiadateľovom prípade nepreukázalo. Preto migračný úrad obavu právnej zástupkyne pred možnou hrozbou vážneho bezprávia pre neúspešných žiadateľov o azyl v prípade nedobrovoľného návratu žiadateľa do KDR, považuje za nedôvodnú.

Je teda zrejme z akých dôkazných prostriedkov pri svojom rozhodovaní vychádzal, pričom odvolací súd zhodne s názorom krajského súdu dospel k záveru, že odporca riadne vyhodnotil dokazovanie, ktoré vyústilo v riadne zistený skutkový stav, z ktorého odporca vychádzal pri svojom rozhodovaní o tom, či u navrhovateľa existujú dôvody pre udelenie azylu podľa § 8 až § 10 zákona o azyle, resp. dôvody pre udelenie doplnkovej ochrany.

V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že povinnosť zistiť skutočný stav veci podľa § 32 zákona č. 71/1967 Zb. (Správny poriadok) má odporca len v rozsahu dôvodov, ktoré žiadateľ v priebehu správneho konania uviedol. Pričom zo žiadneho ustanovenia zákona nemožno vyvodiť, že by odporcovi vznikla povinnosť, aby sám domýšľal právne relevantné dôvody pre udelenie azylu žiadateľom neuplatnené a následne k týmto dôvodom vykonal príslušné skutkové zistenia.

Dôvody pre poskytnutie azylu sú zákonom vymedzené pomerne úzko a nepokrývajú celú škálu porušovania ľudských práv a slobôd, ktoré sú tak v medzinárodnom ako aj vo vnútroštátnom kontexte uznávané. Inštitút azylu je aplikovateľný v obmedzenom rozsahu, a to len pre prenasledovanie zo zákonom uznaných dôvodov, kedy je týmto inštitútom chránená len najvlastnejšia existencia ľudskej bytosti a práva a slobody s ňou spojené, pričom udelenie azylu podľa § 8 zákona o azyle je viazané objektívne na prítomnosť prenasledovania ako skutočnosti definovanej v § 2 písm. d/ zákona o azyle alebo na odôvodnené obavy z tejto skutočnosti, a to v oboch prípadoch v dobe podania žiadosti o azyl, teda spravidla v dobe bezprostredne nasledujúcej po odchode z krajiny pôvodu.

K odvolacím námietkam navrhovateľa, ktorý krajskému súdu vyčítal nesprávne skutkové zistenia ku ktorým dospel na základe vykonaných dôkazov a nesprávne právne posúdenie, považuje odvolací súd za dôležité zdôrazniť nasledujúce: Z ustanovenia § 8 zákona o azyle vyplýva, že účelom priznania azylu je poskytnúť ochranu tomu, kto je prenasledovaný za uplatňovanie politických práv a slobôd alebo cíti oprávnenú (odôvodnenú) obavu z prenasledovania z dôvodov v zákone vymedzených. Aby mohla byť poskytnutá ochrana formou azylu, musí byť preukázané, že je nositeľom určitého presvedčenia (politického, náboženského, a podobne), pre ktoré je v krajine, ktorej občianstvo má (v krajine jeho posledného trvalého bydliska), reálne prenasledovaný, alebo je prenasledovaný z dôvodov príslušnosti k jasne vymedzenej sociálnej skupine, resp. má dôvodnú obavu, že by k takému prenasledovaniu mohlo v jeho prípade dôjsť. Pri zisťovaní skutkového stavu je pritom treba vychádzať z toho, či žiadateľ o azyl v konaní uniesol bremeno tvrdenia a bremeno dôkazné. Najvyšší súd Slovenskej republiky v danom prípade dospel k záveru, že navrhovateľ v správnom konaní neuniesol bremeno tvrdenia ani bremeno dôkazné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní administratívneho spisu odporcu ako aj spisu krajského súdu zistil, že odporca pri zisťovaní skutkového stavu veci postupoval dôsledne a starostlivo, obstaral dostatok informácií o krajine pôvodu navrhovateľa, tvrdenia navrhovateľa s týmito informáciami porovnal a mohol tak vo veci urobiť autoritatívny záver. Najvyšší súd SR nezistil, že by odporca, resp. krajský súd k niektorým podkladom predloženým navrhovateľom neprihliadol. Z rozhodnutia odporcu vyplýva, že situáciu v krajine jeho pôvodu dostatočne zistil a popísal s odkazom na zdroje z ktorých informácie čerpal. Za týchto okolností nie je možné tvrdiť, že by odporcom vykonané dokazovanie bolo nedostatočné a nebolo by možné na základe zisteného skutkového stavu veci rozhodnúť. Z odôvodnenia rozhodnutia odporcu je zrejme, akým spôsobom odporca konfrontoval údaje navrhovateľa s informáciami o krajine jeho pôvodu a na základe akých skutočností dospel k záveru, že navrhovateľ nespĺňa podmienky pre udelenie azylu a poskytnutie doplnkovej ochrany v zmysle zákon o azyle. Z administratívneho spisu odporcu je ďalej zrejme, že navrhovateľovi bolo umožnené oboznámiť sa s

obsahom spisu a tým aj vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia. Najvyšší súd SR nezistil žiadne pochybenie pri zisťovaní a hodnotení skutkového stavu. Námietky navrhovateľa obsiahnuté v odvolaní proti rozsudku krajského súdu vyhodnotil ako nedôvodné.

Z odôvodnenia rozsudku krajského súdu vyplýva, že krajský súd sa vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa, k ich vyhodnoteniu nemá odvolací súd žiadne námietky a stotožňuje sa so záverom krajského súdu, že rozhodnutie odporcu v oboch jeho výroč vecne správne. Námietky uvedené v odvolaní proti rozhodnutiu krajského súdu sú totožné s námietkami uvedenými v oprávnom prostriedku proti rozhodnutiu odporcu, odvolací súd preto v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie krajského súdu.

Podľa názoru najvyššieho súdu obstoí záver odporcu o tom, že nebolo ničím preukázané, že by voči navrhovateľovi bolo v minulosti vykonávané také konanie, ako je uvedené v § 2 písm. d/ zákona o azyle /prenasledovanie ako také/. Nebolo preukázané, že by navrhovateľ vykonával činnosť, ktorá by v prípade návratu do KDR následne viedla k prenasledovaniu jeho osoby v zmysle čl. 1 A Ženevskej konvencie. Preto bolo možné konštatovať, že v jeho prípade neboli splnené zákonom stanovené dôvody pre udelenie azylu na území SR.

Ako správne uviedol odporca jedným zo základných predpokladov kladného posúdenia žiadosti o azyl je kladné vyhodnotenie príbehu žiadateľa, t. j. akceptácia dôvodov žiadosti o azyl. Predpokladom takéhoto vyhodnotenia je skutočnosť, že žiadateľ o azyl je hodnovernou osobou. Pri posudzovaní osoby žiadateľa o udelenie azylu na území SR je jeho výpoveď, okrem informácií o krajine pôvodu, často jedinou informáciou, ktorú má správny orgán o jeho osobe. Dôkazné bremeno v azylovom konaní pritom spočíva na žiadateľovi, ktorý, ak chce využiť ochranu cudzieho štátu, musí dôveryhodne preukázať, že mal v krajine pôvodu problémy vyplývajúce zo Ženevskej konvencie.

Bez povšimnutia nemohla zostať skutočnosť, že navrhovateľovi bolo po nelegálnom vstupe na územie SR zadržané povolenie na pobyt v Belgicku, pre podozrenie, že sa jedná o falošný doklad. Ako odporca uviedol, odborným skúmaním bolo zistené, že zadržaný doklad je skutočne falošný. O tejto skutočnosti navrhovateľ vedel a počas pohovoru sa priznal, že priateľka z Nigérie mu poslala falošný doklad na to, aby mohol Ukrajinu opustiť.

Čo sa týka samotných žiadateľových vyjadrení ohľadom dôvodov, pre ktoré mal byť jeho otec uväznený, resp. jeho údajnej účasti na internetovej manifestácii proti vládnej moci KDR, Najvyšší súd SR považuje za dôležité zdôrazniť, že odporca vykonal rozsiahle dokazovanie, ktorým sa nepotvrdili navrhovateľom tvrdené obavy z prenasledovania.

Pretože v prípade navrhovateľa neboli splnené dôvody pre udelenie azylu, bolo potrebné tiež posúdiť, či podľa § 13a a § 13b, nespĺňa podmienky poskytnutia doplnkovej ochrany. Najvyšší súd SR sa stotožnil so závermi odporcu, že v prípade navrhovateľa neboli splnené podmienky pre poskytnutie doplnkovej ochrany.

Ako navrhovateľ uviedol, nebol nikdy väznený, zatknutý alebo zadržaný a nemal žiadne problémy so štátnymi orgánmi KDR. Najvyšší súd SR sa stotožnil so záverom odporcu, že v prípade návratu navrhovateľa do krajiny pôvodu možno hrozbu vážneho bezprávia v podobe uloženia trestu smrti alebo jeho výkonu vylúčiť. Ďalej z jeho výpovede vyplynulo, že v KDR nebol vystavený mučeniu alebo neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu, a nebolo preukázané, že by vykonával nejakú činnosť, či už na území KDR alebo na Ukrajine, ktorá by mala za následok neprimerané opatrenia voči jeho osobe. Preto v prípade jeho návratu do krajiny pôvodu možno vylúčiť hrozbu vážneho bezprávia v podobe mučenia alebo neľudského alebo ponižujúceho zaobchádzania alebo trestu.

Z obsahu administratívneho spisu vyplýva, že odporca zaoberal aj treťou formou vážneho bezprávia, teda vážneho a individuálneho ohrozenia života alebo nedotknuteľnosti osoby z dôvodu svojvoľného

násilia počas medzinárodného alebo vnútroštátneho ozbrojeného konfliktu. Jeho záver o tom, že v krajine pôvodu navrhovateľa neprebíha žiaden ozbrojený konflikt, vrátane mesta Kinshasa, kde mal navrhovateľ trvalý pobyt pred odchodom z krajiny pôvodu, vychádzal z verejne dostupných informácií o situácii v KDR, ktoré sú súčasťou administratívneho spisu. Dokonca situácia v hlavnom meste podľa Veľvyslanectva USA v Kinshase je stabilnejšia v porovnaní s nedávnou minulosťou. Podľa dostupných zdrojov sa bezpečnostné incidenty vyskytujú vo zvýšenej miere v provinciách Severné a Južné Kivu. Aj ekonomika krajiny sa pomaly zotavuje z predchádzajúceho úpadku. Vzhľadom na uvedené odporca v jeho prípade dôvodne vylúčil reálnu hrozbu vážneho a individuálneho ohrozenia života alebo nedotknuteľnosti osoby, z dôvodu svojvoľného násilia počas medzinárodného alebo vnútroštátneho ozbrojeného konfliktu.

Na základe uvedených skutočností Najvyšší súd Slovenskej republiky považoval rozhodnutie krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie odporcu o neudelení azylu a neposkytnutí doplnkovej ochrany za vecne správne.

Odvolacie námietky navrhovateľa neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku, ktorým krajský súd rozhodnutie odporcu potvrdil. Podľa názoru odvolacieho súdu rozhodol krajský súd vo veci skutkovo správne a v súlade so zákonom a preto odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 219 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 246c OSP tak, že navrhovateľovi, ktorý nemal úspech vo veci, náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.